

Arrest

nr. 214 735 van 7 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. VAN ASSCHE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 29 mei 2017 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 31 mei 2017 asiel aan. Op 31 mei 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Pashtoun en soennitisch moslim te zijn. U bent geboren en getogen in het dorp Shamshapoor, district Surkhrod, provincie Nangarhar. U ging niet naar school, u studeerde wel drie jaar in de madrasa. U zorgde thuis voor de koeien en ging soms helpen bij de kleermaker in de bazaar. Uw vader, L. K. (...), werkte als overheidsmedewerker bij het gerechtsgebouw in Jalalabad. Uw broer, T. (...), werkt als tolk voor de Amerikanen op de luchthaven van Jalalabad.

J. (...), uw dorpsgenoot, wilde u rekruteren voor de taliban. U vertelde dit aan uw broer T. (...). Nadat u een tweede keer werd aangesproken door J. (...), regelde uw broer de arrestatie van J. (...). Hij werd meegenomen en ondervraagd, maar vervolgens terug vrijgelaten omdat er geen bewijs tegen hem werd gevonden. Talibancommandant Q. M. (...) was op de hoogte van de arrestatie van J. (...) en bedreigde uw broer T. (...) telefonisch.

Uw vader kwam naar huis van zijn werk en werd in uw dorp ontvoerd door de taliban. U verhuisde met uw familie naar het huis van uw oom, eveneens in Shamshapoor. U verbleef hier nog anderhalve maand voordat u samen met uw broer B. (...) Afghanistan verliet in de zomer van 2016. Aan de grens met Turkije raakte u uw broer B. (...) kwijt. U reisde alleen verder naar België, waar u op 29 mei 2017 aankwam. Op 10 juni 2017 kreeg uw oom een dreigbrief van de taliban waarin de taliban naar u en uw broer T. (...) vragen. Uw oudste broer T. (...) is verdwenen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara en de vertaling, de taskara van uw vader en de vertaling, de taskara van uw broer en de vertaling, twee certificaten over het werk van uw vader, een dreigbrief en de vertaling, een koppie van de twee werkbades van uw broer, elf foto's en een enveloppe.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk heeft gemaakt. Het CGVS kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten.

Vooreerst legt u beperkte verklaringen af over de werkzaamheden van uw broer T. (...). Zo stelt u dat uw broer T. (...) als tolk werkte bij de speciale eenheid voor de Amerikanen op de luchthaven van Jalalabad (CGVS, p. 20). Meer kan u hier echter niet over vertellen. U kan eveneens niets vertellen over de collega's of de baas van uw broer (CGVS, p. 21). U kan niet duiden wie of wat de Amerikanen precies zijn waarvoor uw broer werkte. U weet niet of uw broer voor een bedrijf of een organisatie of iets anders werkte. U heeft geen idee wat de Amerikanen doen op de luchthaven van Jalalabad. U kan niet duiden over welke onderwerpen uw broer moest tolken. U verklaart dat het leger ook aanwezig is op de luchthaven en u oppert dat uw broer dan misschien tolkte tussen de Amerikanen en het leger (CGVS, p. 20-21). Gevraagd of uw broer dan voor de Amerikanen of voor het leger werkte, antwoordt u dat uw

broer voor de Amerikanen werkte (CGVS, p. 21). U legt twee kopieën neer van badges van uw broer. Nergens uit deze documenten blijkt dat uw broer werkzaam is voor de Amerikanen. Op een badge staat namelijk dat T. (...) werkzaam is voor de 'Government Forces of Afghanistan' (zie document 7 in de groene map). U legt eveneens foto's neer van uw broer in uniform en met wapens (zie foto 5-11 in de groene map). Gevraagd om welke reden een tolk zo een wapens moet dragen, stelt u dat uw broer ook ging vechten op het slagveld. U herhaalt dat hij geen deel is van het leger maar dat hij behoort aan de speciale eenheid. U heeft hier echter niet meer informatie over (CGVS, p. 22). U kan niet uitleggen wat uw broer precies deed op het slagveld en u weet niet of hij hier training voor kreeg (CGVS, p. 22-23). Deze foto's komen dan ook geënceneerd over. Voorst wordt er ook opgemerkt dat er niets vermeld staat bij de militaire dienstplicht in de taskara van uw broer (zie document 3 in de groene map). Aangezien u verklaart dat uw broer dit werk al zes of zeven jaar doet en de taskara van uw broer werd uitgegeven op 28 augustus 2015, roept dit verdere vragen op bij de tewerkstelling van uw broer bij de speciale eenheden (CGVS, p. 20; document 3 in de groene map). Aangezien de tewerkstelling van uw broer de aanleiding is van de bedreigingen die tegen u geuit worden, kan het niet overtuigen dat u niet meer kan vertellen over het werk van uw broer.

Met betrekking tot het werk van uw vader verklaart u dat hij werkte als overheidsofficier op een gerechtshof in Jalalabad (CGVS, p. 10). Meer kan u hierover echter niet vertellen. U weet niet wat zijn functie was, noch op welke afdeling hij werkte (CGVS, p. 10). Na de pauze verklaart u plots wel te weten dat hij op de financiële afdeling werkte (CGVS, p. 18). Het is merkwaardig dat u dit niet gezegd heeft toen u gevraagd werd naar de afdeling waarop hij werkte (CGVS, p. 10). Hoe dan ook, uit het door u neergelegde certificaat blijkt dat uw vader voor het ministerie van Financiën werkte en niet voor het gerechtshof in Jalalabad. Uit een ander certificaat blijkt dat hij opleidingen gaf op verschillende ministeries over financieel management. Uw vage verklaringen over zijn werk kunnen niet overtuigen. U verklaart bovendien dat uw vader nooit een andere job heeft gedaan (CGVS, p. 18). U heeft echter geen enkele informatie over zijn functie, zijn taken of zijn verantwoordelijkheden (CGVS, p. 18). U stelt dat hij voor de overheid werkt, maar u slaagt er niet in te duiden voor welk deel van de overheid. Uw vader zou u nooit iets over zijn werk hebben verteld (CGVS, p. 18-19). Ondanks dat u verschillende keren wordt aangespoord meer te vertellen over het profiel van uw vader, kan u niet meer informatie geven. U kan niets vertellen over de collega's van uw vader, noch over zijn baas. U weet niet of uw vader verantwoordelijk was voor andere medewerkers. U stelt dat uw vader in de stad bleef voor zijn werk, maar u heeft geen idee waar hij dan precies sliep (CGVS, p. 19). U weet niet of uw vader een uniform droeg of niet. U heeft tevens geen idee of uw vader problemen kende op zijn werk (CGVS, p. 20). Aangezien uw vader altijd in die functie heeft gewerkt, mag er van u verwacht worden dat u hier toch meer informatie over zou kunnen geven (CGVS, p. 18).

Vervolgens verklaart u dat de taliban u persoonlijk viseren om te rekruteren. U maakt echter allerm minst duidelijk waarom de taliban u persoonlijk zouden hebben geviserd. U verklaart dat ze meer mensen wilden rekruteren en dat u daarom benaderd werd. Er wordt u nog tweemaal gevraagd waarom de taliban u precies wilden rekruteren, u verklaart louter dat de taliban mensen hersenspoelen en ze mensen willen misbruiken (CGVS, p. 28-29). Dergelijke verklaringen over uw rekrutering zijn maar weinig overtuigend. Uit informatie blijkt immers ook dat de taliban voldoende vrijwilligers, al dan niet in overleg met de lokale gemeenschap, heeft. Dit gebeurt omwille van werkloosheid, geldnood, beveiliging tegen andere gewapende milities, ideologische overtuiging enzovoort. Gedwongen rekrutering kan gebeuren in gebieden waarin de taliban meer manschappen nodig heeft, maar dit gebeurt uitzonderlijk. De manier waarop u dit omschrijft, een dorpeling die u hier tweemaal over aanspreekt, houdt maar weinig steek (CGVS, p. 23-24). Ongeveer een jaar na uw vertrek kreeg uw familie thuis een dreigbrief waarin de taliban om de uitlevering van u en uw broer T. (...) vragen (CGVS, p. 28, document 4 in de groene map). Uw familie kende geen andere bedreigingen of problemen na jullie vertrek (CGVS, p. 28). Het is opmerkelijk dat de taliban u eerder zouden hebben geviserd maar dat zij sinds uw vertrek u slechts eenmaal via een brief zouden hebben geviserd. Er wordt eveneens opgemerkt dat uw oudere broer B. (...) niet werd aangesproken door de taliban. U verklaart dat dit niet gebeurde omdat hij in de stad studeerde (CGVS, p. 28). U bevestigt dat B. (...) geen problemen kende in de stad. Gevraagd waarom u dan niet met uw broer mee naar de stad ging, verklaart u louter dat de taliban u overal achtervolgen, waar u ook gaat in de stad (CGVS, p. 28). Bovendien verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u thuis dreigbrieven heeft ontvangen omwille van het werk van uw vader en uw broer (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zegt u hier echter niets over. U legt enkel een dreigbrief voor die pas na uw vertrek verstuurd is. In deze dreigbrief wordt echter niets gezegd over het werk van uw vader (CGVS, p. 27-28, document 4 in de groene map). Dergelijke tegenstrijdigheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts wordt er opgemerkt dat u eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegt over de arrestatie van J. (...). Zo stelt u op de DVZ dat uw broer de politie verwittigde nadat u werd aangesproken door J. (...). U verklaart dat de politie hem arresteerde, maar dat ze niets bij hem hebben gevonden en hij vervolgens werd vrijgelaten (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter dat het uw broer en zijn collega's waren die J. (...) gearresteerd hebben en hem meenamen naar hun werkplaats (CGVS, p. 24-25). Na de vrijlating van J. (...) werd uw broer telefonisch bedreigd door Q. M. (...) van de taliban (CGVS, p. 25). Uw broer reageerde louter door te zeggen dat hij niet wilde stoppen met zijn werk. Hij bleef verder werken en deed verder niets tegen deze bedreigingen, wat weinig waarschijnlijk is (CGVS, p. 25, 27).

Tenslotte legt u vreemde verklaringen af over de ontvoering van uw vader en de reacties hierop. Zo stelt u dat uw vader ontvoerd werd in uw dorp, u weet echter niet waar in uw dorp hij ontvoerd werd (CGVS, p. 26). U stelt dat er geen onderzoek gebeurde naar zijn verdwijning en dat er eveneens geen enkele reactie van zijn werk kwam (CGVS, p. 26). Aangezien uw vader een medewerker was van de overheid, is het weinig aannemelijk dat er geen enkele reactie van zijn werkgever kwam op zijn ontvoering (CGVS, p. 26-27).

Ook over uw oudste broer, die op de luchthaven werkte, zijn uw verklaringen incoherent. Op de DVZ verklaarde u dat hij nog op de luchthaven werkt en weinig naar huis komt (DVZ, p. 7). Op het CGVS verklaart u dan weer dat hij vermist is (CGVS, p. 26). Wanneer gevraagd wordt hierover te vertellen zijn uw antwoorden vaag en ontwijkend. Eerst zegt u louter: "hij is verdwenen en heeft geen contact met de familie" (CGVS, p. 26). Gevraagd sinds wanneer hij vermist is zegt u dat u naar Turkije ging, dat u zijn nummer verloren bent en dat er geen contact was, wat opnieuw geen enkele duidelijkheid verschaft (CGVS, p. 27). Gevraagd wat uw moeder u over uw broer vertelde zegt u, opnieuw zonder concrete informatie te geven over zijn verdwijning: "ze zei me, je oom, hij zocht voor je vader en je broer en mensen zeiden hem, incidenten gebeuren er veel" (CGVS, p. 27). Nogmaals gevraagd wat er precies met uw broer op de luchthaven gebeurd is blijft u ontwijkend antwoorden en zegt u louter dat u geen contact heeft met hem en dat hij in Afghanistan belde op de gsm van uw familie en van uw oom (CGVS, p. 27). Dergelijke vage en ontwijkende verklaringen over de verdwijning van uw oudste broer zijn weinig overtuigend en doen verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielaanvraag als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan

asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciaties niet ombuigen. De door u voorgelegde taskara, taskara van uw vader en taskara van uw broer staven enkel uw verklaringen omtrent uw identiteit. Met betrekking tot de elf foto's dient er opgemerkt te worden dat er aan privé-foto's evenmin enige bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Met betrekking tot de dreigbrief, de twee certificaten van het werk van uw vader en de kopieën van twee badges van het werk van uw broer wordt er opgemerkt dat dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude") blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De enveloppe toont louter aan dat u post heeft ontvangen uit Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel, dat betrekking heeft op de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), laat verzoeker het volgende gelden:

"Verweerder hecht geen geloof aan het relaas van verzoeker. Verweerder baseert zich op zogenaamde beperkte, onduidelijke en vage verklaringen vanwege verzoeker. Tevens acht verweerder de verklaringen van verzoeker niet logisch of aannemelijk. Meer nog verwijt verweerder dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen zou afgelegd hebben.

Verzoeker is het hier ten stelligste niet mee eens.

4.1.1. Bijzondere procedurele noden van een niet-begeleide minderjarige vreemdeling

De bestreden beslissing vangt aan met een overzicht van de bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoeker als niet-begeleide minderjarige vreemdeling die door verweerder in acht zouden zijn genomen. Het loutere vermelden dat bepaalde procedurele noden in acht werden genomen, is echter allerm minst een bewijs dat dit effectief zo geweest is. In dat verband wijst verzoeker op verschillende indicaties dat de bijzondere procedurele noden van de verzoeker NIET afdoende in acht werden genomen.

TEN EERSTE wijst verzoeker er op dat de verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op 24 april 2018 vertaald werden van het Pastjoe naar het Engels. De voogd van verzoeker, die geen Engels begrijpt, kon aldus de inhoud van het gesprek niet volgen, waardoor zijn inhoudelijke bijstand herleid werd tot nihil. Verzoeker stelt vast dat het gehoorverslag in het Nederlands opgesteld is, wat betekent dat de dossierbehandelaar ter plaatse, zélf, vertaalde van het Engels naar het Nederlands. Voor zover verzoeker bekend, zijn dossierbehandelaars bij het CGVS geen beëdigde tolken, en heeft verzoeker geen enkele garantie dat het gehoorverslag een correcte weergave biedt van zijn verklaringen.

TEN TWEEDE blijkt duidelijk uit het gehoorverslag dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud meermaals geforceerd werd om verklaringen af te leggen omtrent zaken waarover hij geen informatie had. Verzoeker gaf meermaals aan dat hij iets niet wist, maar toch bleef de dossierbehandelaar doordrammen. Dit getuigt van weinig inlevingsvermogen in de leefwereld van een ongeschoolde 17-jarige uit de Afghaanse cultuur, en nog minder in de leefwereld van een dergelijke 17-jarige jongeman die op 15-jarige leeftijd op brutale wijze van familie gescheiden werd zonder werkelijk te weten waarom, en vele trauma's opliep in zijn tocht van Afghanistan naar België.

De mate waarin verzoeker effectief behandeld werd met de bijzondere zorg die t.a.v. minderjarige asielzoekers vereist is, valt dus enigszins te betwijfelen, en is minstens met een ernstige korrel zout te nemen.

4.1.2. Verzoeker legde beperkte verklaringen af, bij gebrek aan informatie in zijn hoofde

Er wordt verzoeker verweten dat hij geen of beperkte informatie heeft omtrent het werk en de werkomstandigheden van zijn oudste broer T. (...) en van zijn vader.

Verzoeker heeft echter MEERMAAL aangegeven dat zijn broer noch vader hem niets vertelden over hun respectievelijke werk en werkomstandigheden.

TEN EERSTE woonden noch de vader, noch oudste broer van verzoeker in bij verzoeker thuis in Shamshapoor. Vader werkte en verbleef in Jalalabad; hij kwam slechts één keer per maand of twee maanden naar huis. Oudste broer werkte op de luchthaven van Jalalabad en bleef daar ook na zijn werkuren. Verzoeker zag zijn vader en oudste broer nu eenmaal niet vaak.

TEN TWEEDE verklaarde verzoekers meermaals dat het in het dorp niet geweten was dat T. (...) op de luchthaven werkte, noch dat zijn vader voor een overheidsdienst werkte. Gezien de Taliban danig repressief optreedt tegen personen die werken voor de Afghaanse overheid of de 'ongelovigen', is het niet abnormaal dat verzoekers familie dit zo stil mogelijk trachtte te houden. Het is dan ook niet meer dan logisch dat over het werk niet gepraat werd in huis.

TEN DERDE, is het niet abnormaal dat vader en oudste broer, voor de korte tijd dat zij thuis vertoefden, het niet over hun werk hebben met hun 15-jarige broer/zoon. Ook in onze (Belgische) maatschappij is het niet gebruikelijk dat ouders de details van hun werk en werkomstandigheden, of collega's delen met hun 15-jarige kroost. Er zijn wel aangenamere zaken om over te praten. Dit geldt des te meer voor de Afghaanse cultuur, waarbij kinderen in het geheel niet betrokken worden bij 'ernstige' zaken.

In bovenstaande omstandigheden is het dan ook niet abnormaal, noch 'vreemd', dat verzoeker slechts beperkte verklaringen kon afleggen dienaangaand. De informatie die hij had, werd hem verteld door zijn oom langs moederzijde, hetzij voor zijn vertrek, hetzij na zijn vertrek. Verzoeker kan slechts die informatie geven die hij zelf heeft, hetzij uit eigen hand, hetzij door zijn oom hem verteld.

In elk geval dient vastgesteld dat verzoeker GEEN tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft.

Verzoeker heeft STEEDS verklaard dat zijn broer op de luchthaven werkte in Jalalabad, bij de Amerikanen, en dat hij fungeerde als tolk. Kort opzoekingswerk op het internet leert dat de luchthaven van de stad Jalalabad niet langer in gebruik is als luchthaven, doch thans aangewend wordt door militaire doeleinden en met name de 'US Armed Forces', 'Afghan Air Force' en leden van de 'International Security Assistance Force' huisvest.

De verklaringen van verzoeker stroken met deze algemeen beschikbare informatie en zijn onderling coherent en consistent.

Verzoeker betwist ten stelligste dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaard zou hebben dat zijn vader op het gerechtshof te Jalalabad werkte. In deze verwijst verzoeker naar hetgeen onder punt 4.1.1 uiteengezet, en heeft hij vraagtekens omtrent de correcte vertaling van het Pasjtoe naar het Engels en vervolgens Nederlands.

Verzoeker legde meerdere documenten neer die zijn verklaringen staven.

De certificaten uitgereikt aan zijn vader, bewijzen afdoende dat zijn vader tewerkgesteld was bij een overheidsdienst, nl. het Ministerie van Financiën. Dat verzoeker uit eigen beweging niet kon vertellen bij welke afdeling zijn vader werkte, is louter omdat niemand hem dit verteld heeft. Verzoeker kan niet lezen noch schrijven, en kon dan ook de inhoud van dit document niet kennen toen het hem toegestuurd werd. In elk geval strookt de inhoud van dit document met zijn verklaringen.

De foto's van T. (...), waarop hij te zien is in uniform, alsook de badges, vertonen een duidelijke link met de US Forces. Zo is er op de badge een vlag van de VS te zien, alsook op de linkerarm van T. (...) is een patch te zien, met verwijzing naar de VS. Ook de dreigbrief gericht aan de oom van verzoeker, maakt gewag van het werk van T. (...) voor de 'Amerikanen', namelijk dat hij werkt voor de 'ongelovigen'.

Dat T. (...) een uniform diende te dragen als tolk, is niet 'vreemd'. Hij werkte immers op de luchthaven te Jalalabad, waar enkel instanties gehuisvest zijn die terrorisme bestrijden en de veiligheid van Afghanistan trachten te handhaven. Een dergelijke functie houdt risico's in; wapendracht en uniform is niet abnormaal in die omstandigheden. Na zich bijkomend te informeren bij zijn oom, blijkt dat T. (...) zijn collega's soms diende te vergezellen bij opsporingsacties buiten het hoofdkwartier, en zich dan dus ook moest kunnen verdedigen, minstens kenbaar maken bij zijn collega's. Wapendracht en uniform zijn aldus niet vreemd.

Bovendien is het manifest onredelijk om van een asielzoeker te eisen zoveel mogelijk documenten neer te leggen, om deze dan vervolgens niet te aanvaarden wegens een risico op vervalsing. Immers, op die manier zou geen enkele asielzoeker een reële kans maken om in zijn relaas geloofd te worden.

Het feit dat op de taskara van T. (...) niets vermeld staat over zijn militaire dienstplicht, kan slechts bevestigen dat T. (...) niet in dienst was van het leger. Ook dit gegeven doet geen afbreuk aan de verklaringen van verzoeker.

Dat verzoeker beperkte informatie heeft omtrent het werk en de werkomstandigheden van zijn vader en oudste broer, terwijl dit de aanleiding geweest is van zijn problemen, kan hem niet verweten worden. Nogmaals, verzoeker is volledig afhankelijk van de informatie die zijn oom hem gegeven heeft, gezien hij zelf als minderjarige nooit werd betrokken bij dergelijke informatie. Als minderjarige in de Afghaanse gezinshiërarchie, was het niet aan verzoeker om zich hierbij vragen te stellen.

Er is in het huidige dossier geen enkele reden om te twijfel aan de waarachtigheid van verzoekers verklaringen, nu hij steeds consistente en coherente verklaringen afgelegd heeft, hoe beperkt deze ook zijn. Bovendien stroken de door verzoeker neergelegde documenten met zijn verklaringen, waardoor deze zijn verklaringen effectief ondersteunen.

Daarbij dient vastgesteld dat verweerder in sé niet betwist dat de vader van verzoeker tewerkgesteld was bij het Ministerie van Financiën. Verweerder erkent aldus dat verzoekers vader voor de overheid werkte. Het is algemeen geweten dat overheids personeel effectief geviseerd worden door de taliban. De ontvoering van verzoekers vader om deze redenen, is dus wel degelijk aannemelijk.

4.1.3. Persoonlijke bedreigingen door de taliban

Verweerder betwijfelt of verzoeker persoonlijk geviseerd werd door de taliban, omdat de taliban enerzijds niet gedwongen zou rekruteren in Surkhrod, en anderzijds omdat verzoekers verklaringen niet zouden overtuigen. Volgens verweerder is het vreemd dat verzoeker zou geviseerd zijn, en zijn oudere broer B. (...) niet; dat hij slechts tweemaal mondeling zou aangesproken zijn en pas een jaar na zijn vertrek zijn oom schriftelijk bedreigd zou zijn omwille van het 'onderdak bieden' aan de verzoeker.

TEN EERSTE vraagt verzoeker zich af waarop verweerder zich baseert om zo boud te beweren dat de taliban niet overgaat tot rekrutering in Surkhrod. De COI report 'Afghanistan Recruitment by armed groups' die in het administratief dossier gevoegd is, zegt hierover het volgende:

"Patricia Gossman (HRW) says that forced recruitment should not only be seen as Taliban fighters coming from the outside to a family, grabbing their children and telling them at gunpoint to fight for them. The actors of recruitment are already there, known to these children, and persuade them to join. They sometimes put pressure on the families. The coercion or pressure can come from a family member who is part of the Taliban. Families are sometimes given money for sons to join. So there is pressure or coercion but it is not always violent."

De verklaringen van verzoeker stroken met bovenstaande informatie.

Het dient benadrukt dat de dorpsoudste in casu zich niet schaarde achter de taliban en hierom vermoord werd. Deze praktijken worden beschreven in de EASO COI report reeds vernoemd:

"It is also useful to refer to the many tribal elders that were eliminated by the Taliban because of their opposition."

In hetzelfde EASOI COI report beschrijft men de repercussies indien geviseerde personen weigeren mee te werken met de taliban:

"UNAMA reported on the case of a boy in Kunduz (events 28 September – 13 October 2016) who was told by the Taliban to carry a bag of ammunition. The boy ran away and was shot by Taliban fighters. UNAMA also reported that Taliban in Kunduz threatened to harm the family in case approached recruits would refuse to join its ranks (126).

In an article in the Gardab daily newspaper (Kandahar), Afghan National Directorate of Security (NDS) officers were quoted saying that (127) 'insurgents are offering different incentives to the youngsters who choose to join their lines including cars, money and weapons. The insurgents would kill those who oppose to accept their offer.' Clark comments that further checking would be needed to determine the accuracy of this statement (128).

In January 2016, the Taliban reportedly asked locals in Shinwari district (Parwan) to wage an armed uprising against the government. The people refused and the Taliban seized a vehicle with seven people and shot them in the hands and legs (129)."

TEN TWEEDE is niet vreemd dat verzoeker door de taliban geviseerd werd. Hij was immers op een rekruteerbare leeftijd gekomen en ging niet naar school; naast het verzorgen van de koeien en sporadisch helpen op het veld, had verzoeker weinig om handen. Hij was dus een gemakkelijk en zelfs evident doelwit.

Dat zijn oudere broer, B. (...), niet persoonlijk werd geviseerd door de taliban, is te verklaren doordat hij studeerde aan de universiteit van Jalalabad. Hij was niet zo vaak thuis en zou dan ook minder snel persoonlijk aangesproken worden. Dat B. (...) niet persoonlijk vermeld wordt op de dreigbrief, is dan ook omdat B. (...) niet persoonlijk geviseerd werd door de taliban. Dat B. (...) eveneens het land diende te verlaten, was een loutere preventieve zet van de familie, uit bezorgdheid. Immers, de kans was reëel dat ook B. (...) op een gegeven benaderd zou worden door de taliban, zodra bekend zou worden dat hij de broer is van T. (...). Immers, de reden waarom verzoeker het land ontvlucht is, is voornamelijk omdat door zijn toedoen J. (...) gearresteerd werd.

Eens een persoon de wrok van de taliban op zijn nek gehaald heeft, is het niet onwaarschijnlijk dat deze opgejaagd zal worden en blijven, ook tot in de stad Jalalabad. Om die reden kon verzoeker niet zomaar zijn broer in Jalalabad vervoegen. Bovendien kan niet verwacht worden dat een 18-jarige student, zou instaan voor de veiligheid van zijn jongere broer, die verder geen enkele reden had om in Jalalabad te zijn.

In het licht van het bovenstaande, dient vastgesteld dat de rekrutingspoging t.a.v. verzoeker een reële mogelijkheid is, en niet zomaar als ongeloofwaardig kan afgeschilderd worden. Minstens dient vastgesteld dat verzoeker hierover geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

4.1.4. Verzoeker legde geen tegenstrijdige verklaringen af

Waar de verzoeker verweten wordt tegenstrijdige verklaringen afgelegd te hebben omtrent de arrestatie van J. (...), betwist verzoeker dit stellig.

Ten eerste werd verzoeker hiermee niet geconfronteerd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Ten tweede, kan hier vermoedelijk een foutieve toevoeging gebeurd zijn door de tolk bij DVZ, waar verzoeker zou verklaard hebben dat J. (...) door de politie zou gearresteerd zijn (terwijl hij door zijn broer T. (...) gearresteerd werd).

Ten derde, betreffende de mondelinge bedreigingen die T. (...) kreeg vanwege Q. M. (...) na de vrijlating van J. (...), is het niet zo vreemd dat T. (...) weigerde de stoppen met zijn werkzaamheden. Immers, het wordt niet betwist dat T. (...) werkzaam was op de luchthaven voor een instantie waarbij de 'Amerikanen' betrokken zijn, minstens bestaat er geen reden tot betwisting. Wie ervoor kiest om voor de 'Amerikanen' te werken, lijkt in eerste instantie geëngageerd te zijn om de taliban te bestrijden, minstens te verzwakken, door medewerking te verlenen aan de 'tegenpartij'. Het zou eerder ongeloofwaardig zijn indien een dergelijke persoon onmiddellijk zou toegeven aan mondelinge bedreigingen.

Ten vierde, over de verdwijning van T. (...), is verzoeker coherent in zijn verklaringen dat hij geen contact heeft met zijn broer en niet meer informatie heeft hierover dan het feit dat hij verdwenen is. Desondanks trachtte de dossierbehandelaar toch informatie los te wrikken uit verzoeker, informatie die hij niet heeft, minstens niet met zekerheid kan vertellen. Dit doet absoluut geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, wel integendeel. Verzoeker heeft zich niet laten verleiden tot aangedikte verklaringen, om toch maar een antwoord te kunnen bieden op de vele vragen tijdens het persoonlijk onderhoud.

4.1.5. Het relaas van verzoeker is geloofwaardig – verzoeker komt in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Wanneer de verschillende documenten in het administratief dossier (i.e. de vragenlijst bij DVZ, de vragenlijst voor NBMV, het gehoorverslag van het CGVS, de gevoegde EASO COI's, de door verzoeker neergelegde documenten) naast elkaar gelegd worden, kan niet anders dan vastgesteld dat het relaas van verzoeker coherent en consistent is, zowel in verklaringen als met de neergelegde documenten, als met de algemene/objectieve informatie die verweerder tot haar beschikking heeft.

Dat verzoeker beperkte informatie heeft, kan hem niet verweten worden.

Wat telt zijn de feiten, zoals deze afgeleid kunnen worden uit enerzijds het relaas en anderzijds de documenten (die elkaar ondersteunen en derhalve het voordeel van de twijfel genieten).

Feit is dat de vader van verzoeker tewerkgesteld was bij het Ministerie van Financiën en een reëel risicoprofiel had; feit is dat de oudste broer van verzoeker tewerkgesteld was op de luchthaven van Jalalabad en eveneens een risicoprofiel had. Uit de algemeen beschikbare informatie blijkt dat jongemannen kunnen aangesproken worden door taliban met oog op het vervoegen van de rangen, alsook de gevolgen van weigering zijn algemeen bekend.

In het licht van deze feiten moet vastgesteld dat het relaas van verzoeker geloofwaardig overkomt en hij derhalve een reëel risico loopt op het leiden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet, indien hij zou terugkeren naar zijn regio van herkomst.

Verzoeker dient de subsidiaire beschermingsstatus te krijgen.

4.1.6. Ten overvloede: Verweerders objectiviteit en betrouwbaarheid staan ter discussie

Verweerder doet aan sfeerschepperij. Met welgekozen adjectieven tracht verweerder de verklaringen van verzoeker af te doen als ongeloofwaardig, vreemd, niet-aannemelijk, etc; terwijl deze niet gesteund worden door de feiten in het dossier.

Bovendien staat de objectiviteit van het CGVS ter discussie, onder meer naar aanleiding van het dossier inzake de gerepatrieerde Sudanezen (zie persbericht van de Liga voor Mensenrechten d.d. 28 juni 2018). De verslaggeving van het CGVS wordt mogelijk gemanipuleerd in die mate dat bepaalde zaken naar voren geschoven worden, en andere verzwegen worden, in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming."

2.1.2. In een tweede middel, dat betrekking heeft op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, betoogt verzoeker als volgt:

"Minstens, en indien uw Raad zou oordelen dat de verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, b) Vw. dient geconstateerd dat de verzoeker, wanneer hij naar zijn regio van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade, meer bepaald de schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) Vw. en zich niet onder de bescherming van zijn land kan of wil stellen.

Dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Shamshapoor, district Surkhrod, provincie Nangharhar, Afghanistan, wordt niet betwist, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing.

De informatie waarop verweerder zich baseert is ten eerste verouderd. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie houdt het CGVS rekening met het rapport 'UNHCR Eligibility Guidelines for assessment the international need for protection of asylum seekers from Afghanistan' van 19 april 2016; i.e. een rapport van twee jaar oud. Bezwaarlijk kan hierin een weerslag vervat zijn van de actuele veiligheidssituatie van vandaag.

Het EASO Country of Origin Information Report 'Afghanistan, Security Situation Update' van mei 2018, geeft een heel ander beeld over de actuele veiligheidssituatie in Nangharhar, Surkhrod:

"2.22.2 Recent security trends and impact on the civilian population

General

In 2017 UNAMA documented 862 civilian casualties (344 deaths and 518 injured). This represents an increase of 1 % compared to 2016, contrary to the national trends in 2017. This is the third highest number, after Kabul and Helmand. Most of the victims were casualties from ground engagements, non-suicide IEDs, and targeted and deliberate killings (1087). The increase was driven by suicide and complex attacks and other types of incidents involving IEDs (1088). While fighting in Nangarhar increased in 2017, according to UNAMA, there were less civilian casualties from ground engagements: 227 civilian casualties (53 deaths and 174 injured), a 12 % decrease compared to 2016 (1089).

UNOCHA considered Nangarhar as one of the 'most conflict affected' provinces (1090). In a UNOCHA map depicting 'conflict severity' in 2017, combining three indicators - security incidents, civilian casualties, and conflict-induced displacement - UNOCHA places the districts in the south and the centre of the province in the highest category of severity (Achin, Deh Bala, Pachieragam, Khogiyani, and Chaparhar). Hisarak, Surkhrod, Kot, Shinwar, Muhmand Dara and Lalpur were in the category below the highest. Sherzad, Rodat, Batikot Behsud and Jalalabad were in the middle category, and all other districts in the lower two categories (1091). UNOCHA considered Nangarhar as one of the four provinces where persons exhibiting 'very high protection concerns' are located, defined as having a high number of: 'new IDPs, natural disaster affected people, returnees, refugees and vulnerable members of the host community', as well as 'non-displaced conflict affected people'. These are people living in close proximity (1 km) to explosive hazards resulting from conflict (1092).

In the period from 1 January 2017 to 31 March 2018, 740 incidents related to insurgents in Nangarhar province were found in open media sources by the Global Incidents Map website (1093).

...

Taliban and ISKP militants regularly attack local officials and security forces in the province (1100). Ground engagements involving ISKP caused 22 civilian casualties in Nangarhar in 2017 (1101). Two incidents of targeted killing, 18 incidents involving the abduction of 81 civilians causing eight deaths and three injured (1102). In November 2017, two remote controlled IEDs placed by ISKP killed two deminers and injured another (1103).

...

Aerial operation in Nangarhar caused 94 civilian casualties (57 deaths and 37 injured) in 2017. Specifically Deh Bala district in Nangarhar was named as one of the three frontline districts in Afghanistan where civilians suffered most from international military air strikes (1115).

...

UNAMA stated the vast majority of the civilian casualties from search operations were caused in Nangarhar and Kandahar.

...

Security Situation in Jalalabad

During a presentation at an EASO conference in November 2017, an analyst employed by an international organisation in Afghanistan, who follows the security situation throughout the country very closely but who wished to remain anonymous, stated that Jalalabad city marked a 'major security deterioration' specifically since August 2017, caused by an increase in major crimes, including the targeting of businessmen, industrialists and doctors, an influx of insurgents escaping operations by ANSF and international military forces, and an ongoing power struggle (1120)."

Daarnaast voegt verzoeker nog een resem aan recente nieuwsberichten over ernstige incidenten in de regio van Surkhrod. Het staat buiten kijf dat de actuele veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig is, dat de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico inhoudt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de leeftijd en familiale situatie van verzoeker, is er in zijn hoofde geen intern vluchtalternatief.

Dat de verzoeker minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een persbericht van de Liga voor Mensenrechten van 28 juni 2018 over de zogenaamde "Soedan-files" van Apache (stuk 3);
- het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018, p. 111-116 (stuk 4);
- nieuwsberichten over de veiligheidssituatie in Surkhrod en in de provincie Nangarhar (stuk 5);
- het "Afghanistan Weekly Field Report" van OCHA van 23-29 april 2018 (stuk 6).

2.2.2. Op 13 november 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018, p. 1-24 en 111-118, en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018, p. 71-77 en 87.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van

onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart vervolging te vrezen door de taliban, die hem wil rekruteren. Blijkens de motieven van de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde feiten nu (i) hij beperkte verklaringen aflegde over

de werkzaamheden van zijn broer T. en diens tewerkstelling de aanleiding is van de bedreigingen die tegen hem worden geuit, (ii) zijn vage verklaringen over het werk van zijn vader niet kunnen overtuigen, (iii) hij allerminst duidelijk maakt waarom de taliban hem persoonlijk zouden hebben gevisieerd, (iv) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de arrestatie van J. en het weinig waarschijnlijk is dat zijn broer na de vrijlating van J. verder bleef werken en verder niets deed tegen de bedreigingen van de taliban, (v) hij vreemde verklaringen aflegde over de ontvoering van zijn vader en de reacties daarop en (vi) ook zijn verklaringen over zijn oudste broer, die op de luchthaven werkte, incoherent zijn.

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze oordeelt dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten in het kader van de asielprocedure gerespecteerd worden en dat verzoeker kan voldoen aan zijn verplichtingen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst."

In het eerste middel brengt verzoeker hiertegen in dat zijn bijzondere procedurele noden niet afdoende in acht werden genomen nu zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op 24 april 2018 vertaald werden van het Pashtou naar het Engels en zijn voogd, die geen Engels begrijpt, de inhoud van het gesprek niet kon volgen. Verzoeker beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de notities van het desbetreffende persoonlijk onderhoud blijkt niet dat de voogd van verzoeker tijdens het onderhoud enige opmerking in die zin heeft geformuleerd. Integendeel, op het einde van het onderhoud gevraagd voor enige commentaar, gaf verzoekers voogd enkel aan dat verzoeker een bescheiden, teruggetrokken jongeman is, die nog in zijn kinderschoenen zat en nu een adolescent is, dat verzoeker een zeer beperkte kennis heeft en moeilijk op vragen antwoordt, dat verzoeker in een kleine wereld leeft en zich soms wat in zichzelf opsluit en dat verzoeker er soms teveel van uitgaat dat anderen zijn verhaal al kennen (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 24 april 2018, p. 30). Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat, zo al kan worden aangenomen dat verzoekers voogd niets heeft verstaan van het persoonlijk onderhoud, verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij daardoor enige hinder heeft ondervonden.

Waar verzoeker in datzelfde middel nog opmerkt dat de dossierbehandelaar ter plaatse, zelf, vertaalde van het Engels naar het Nederlands en dat dossierbehandelaars bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) geen beëdigde tolken zijn, zodat hij geen enkele garantie heeft dat het gehoorverslag een correcte weergave biedt van zijn verklaringen, kan vooreerst worden opgemerkt dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet verhindert dat de dossierbehandelaar zich tijdens het interview uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* het Engels, en zelfs de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst (RVS 3 september 2008, nr. 185.993). Bovendien toont verzoeker niet aan dat *in casu* de *protection officer* het Engels onvoldoende machtig zou zijn geweest om zich in deze taal uit te drukken en zelf de rol van tolk waar te nemen. Dit blijkt ook geenszins uit de inhoud van het gehoorverslag. Hieruit blijkt dat verzoeker zijn verklaringen kon afleggen en dat zijn advocaat niet werd gehinderd om het interview in het Engels te volgen en daarbij eventueel tussen te komen of te corrigeren. Op het einde van het onderhoud verklaarde verzoekers advocaat bovendien geen opmerkingen te hebben (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 24 april 2018, p. 30). Nochtans kan worden aangenomen dat indien het Engels van de ondervrager of de tolk werkelijk dermate lamentabel was dat een degelijke vertaling en communicatie onmogelijk waren, dit zowel verzoeker als zijn advocaat zou zijn opgevallen en zij hiervan in de loop van het interview melding zouden hebben gemaakt. Ten slotte blijkt uit de stukken van het administratief dossier

niet dat verzoeker vóór het nemen van de bestreden beslissing enige opmerking heeft geformuleerd aan het CGVS over de uiteindelijke – in het Nederlands opgestelde – notities van het persoonlijk onderhoud, zodat hij conform artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet wordt geacht met de inhoud van deze notities in te stemmen.

Verder ziet de Raad niet – en verzoeker laat na te concretiseren – uit welke passages van de notities van het persoonlijk onderhoud zou moeten blijken dat verzoeker tijdens het onderhoud op het CGVS geforceerd werd om verklaringen af te leggen over zaken waarover hij geen informatie had. Integendeel, uit deze notities blijkt net dat aan verzoeker bij de aanvang van het onderhoud door de *protection officer* van het CGVS werd uitgelegd dat het belangrijk is dat hij de waarheid vertelt en geen antwoorden verzint en dat hij de mogelijkheid heeft om “*ik weet het niet*” te zeggen (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 24 april 2018, p. 2). Met zijn algemene betoog maakt verzoeker dan ook niet aannemelijk dat hij niet effectief werd behandeld met de bijzondere zorg die ten aanzien van minderjarigen vereist is.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden op gewezen dat verzoeker beperkte verklaringen aflegde over de werkzaamheden van zijn broer T., wiens tewerkstelling de aanleiding is van de bedreigingen die tegen hem werden geuit, en dat verzoekers vage verklaringen over het werk van zijn vader niet kunnen overtuigen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo stelt u dat uw broer T. (...) als tolk werkte bij de speciale eenheid voor de Amerikanen op de luchthaven van Jalalabad (CGVS, p. 20). Meer kan u hier echter niet over vertellen. U kan eveneens niets vertellen over de collega’s of de baas van uw broer (CGVS, p. 21). U kan niet duiden wie of wat de Amerikanen precies zijn waarvoor uw broer werkte. U weet niet of uw broer voor een bedrijf of een organisatie of iets anders werkte. U heeft geen idee wat de Amerikanen doen op de luchthaven van Jalalabad. U kan niet duiden over welke onderwerpen uw broer moest tolken. U verklaart dat het leger ook aanwezig is op de luchthaven en u oppert dat uw broer dan misschien tolkte tussen de Amerikanen en het leger (CGVS, p. 20-21). Gevraagd of uw broer dan voor de Amerikanen of voor het leger werkte, antwoordt u dat uw broer voor de Amerikanen werkte (CGVS, p. 21). U legt twee kopieën neer van badges van uw broer. Nergens uit deze documenten blijkt dat uw broer werkzaam is voor de Amerikanen. Op een badge staat namelijk dat T. (...) werkzaam is voor de ‘Government Forces of Afghanistan’ (zie document 7 in de groene map). U legt eveneens foto’s neer van uw broer in uniform en met wapens (zie foto 5-11 in de groene map). Gevraagd om welke reden een tolk zo een wapens moet dragen, stelt u dat uw broer ook ging vechten op het slagveld. U herhaalt dat hij geen deel is van het leger maar dat hij behoort aan de speciale eenheid. U heeft hier echter niet meer informatie over (CGVS, p. 22). U kan niet uitleggen wat uw broer precies deed op het slagveld en u weet niet of hij hier training voor kreeg (CGVS, p. 22-23). Deze foto’s komen dan ook geënceneerd over. Voorst wordt er ook opgemerkt dat er niets vermeld staat bij de militaire dienstplicht in de taskara van uw broer (zie document 3 in de groene map). Aangezien u verklaart dat uw broer dit werk al zes of zeven jaar doet en de taskara van uw broer werd uitgegeven op 28 augustus 2015, roept dit verdere vragen op bij de tewerkstelling van uw broer bij de speciale eenheden (CGVS, p. 20; document 3 in de groene map). Aangezien de tewerkstelling van uw broer de aanleiding is van de bedreigingen die tegen u geuit worden, kan het niet overtuigen dat u niet meer kan vertellen over het werk van uw broer.

Met betrekking tot het werk van uw vader verklaart u dat hij werkte als overheidsofficier op een gerechtshof in Jalalabad (CGVS, p. 10). Meer kan u hierover echter niet vertellen. U weet niet wat zijn functie was, noch op welke afdeling hij werkte (CGVS, p. 10). Na de pauze verklaart u plots wel te weten dat hij op de financiële afdeling werkte (CGVS, p. 18). Het is merkwaardig dat u dit niet gezegd heeft toen u gevraagd werd naar de afdeling waarop hij werkte (CGVS, p. 10). Hoe dan ook, uit het door u neergelegde certificaat blijkt dat uw vader voor het ministerie van Financiën werkte en niet voor het gerechtshof in Jalalabad. Uit een ander certificaat blijkt dat hij opleidingen gaf op verschillende ministeries over financieel management. Uw vage verklaringen over zijn werk kunnen niet overtuigen. U verklaart bovendien dat uw vader nooit een andere job heeft gedaan (CGVS, p. 18). U heeft echter geen enkele informatie over zijn functie, zijn taken of zijn verantwoordelijkheden (CGVS, p. 18). U stelt dat hij voor de overheid werkt, maar u slaagt er niet in te duiden voor welk deel van de overheid. Uw vader zou u nooit iets over zijn werk hebben verteld (CGVS, p. 18-19). Ondanks dat u verschillende keren wordt aangespoord meer te vertellen over het profiel van uw vader, kan u niet meer informatie geven. U kan niets vertellen over de collega’s van uw vader, noch over zijn baas. U weet niet of uw vader verantwoordelijk was voor andere medewerkers. U stelt dat uw vader in de stad bleef voor zijn werk, maar u heeft geen idee waar hij dan precies sliep (CGVS, p. 19). U weet niet of uw vader een uniform droeg of niet. U heeft tevens geen idee of uw vader problemen kende op zijn werk (CGVS, p. 20). Aangezien uw vader altijd in die functie heeft gewerkt, mag er van u verwacht worden dat u hier toch meer informatie over zou kunnen geven (CGVS, p. 18).”

Waar verzoeker in het eerste middel laat gelden dat zijn broer en zijn vader hem niets vertelden over hun werk, nu zij niet bij hem inwoonden, het in het dorp niet geweten was voor wie zij werkten en zij voor de korte periode dat zij thuis vertoefden het met hem – die toen vijftien jaar was – niet over hun werk hadden, beperkt hij zich tot het aanreiken van summiere verklaringen (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen met betrekking tot zijn onwetendheid, zonder evenwel deze vaststellingen *in concreto* te weerleggen. Dat verzoeker geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de tewerkstelling van zijn vader en van zijn broer is gezien de geringe omvang van zijn verklaringen niet vreemd en kan er alleszins niet toe leiden dat zijn verklaringen als geloofwaardig in aanmerking dienen te worden genomen.

Waar verzoeker in het eerste middel betwist dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaard zou hebben dat zijn vader op het gerechtshof te Jalalabad werkte, beperkt zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat verzoeker verklaarde dat zijn vader als overheidsofficier werkte “*op het gerechtshof in Jalalabad*” (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 24 april 2018, p. 10). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker vóór het nemen van de bestreden beslissing hierover enige opmerking heeft geformuleerd aan het CGVS, zodat hij conform artikel 57/5*quater*, § 3, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat de door hem neergelegde documenten zijn verklaringen staven. Uit het certificaat van tewerkstelling van zijn vader blijkt immers dat deze, in tegenstelling tot wat blijkt uit verzoekers verklaringen op het CGVS, tewerkgesteld was bij het Ministerie van Financiën (adm. doss., stuk 15, map met ‘documenten’, nr. 5).

Waar verzoeker stelt dat er op de badge van zijn broer een vlag van de Verenigde Staten te zien is, wijst de Raad erop dat hij na grondig nazicht van (de kopie van) deze badge deze vlag niet ziet. Hetzelfde geldt voor verzoekers stelling dat op foto's op de linkerarm van zijn broer een patch te zien is met een verwijzing naar de Verenigde Staten. De commissaris-generaal kon dan ook terecht stellen dat nergens uit de door verzoeker voorgelegde documenten blijkt dat verzoekers broer werkzaam is voor de Amerikanen. Waar verzoeker nog stelt dat het niet ‘vreemd’ is dat zijn broer, hoewel deze volgens zijn verklaringen een tolk was, een uniform droeg nu zijn functie risico's inhoudt, beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker nog dat zijn broer ook “*naar het slagveld*” ging, doch kon hij niet uitleggen wat zijn broer daar deed en of hij hiervoor training kreeg (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 24 april 2018, p. 22-23). De omstandigheid dat op de taskara van verzoekers broer niets vermeld staat bij de militaire dienstplicht, doet wel degelijk afbreuk aan de door verzoeker voorgelegde foto's waarop zijn broer afgebeeld staat in legeruniform en aan de door verzoeker voorgelegde badge waarop staat dat deze werkzaam is voor de “*Government Forces of Afghanistan*”. Uit het voorgaande blijkt dat de door verzoeker voorgelegde stukken, in tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, niet louter worden geweerd wegens een risico op vervalsing, doch wel omdat de foto's geënceneerd overkomen en de (kopieën van) badges niet overeenstemmen met zijn verklaringen. Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Voorts maakt verzoeker, gelet op de divergentie tussen zijn verklaringen en de door hem voorgelegde stukken over de tewerkstelling van zijn vader, niet aannemelijk dat zijn vader voor de overheid werkte, laat staan dat zijn vader om deze redenen werd ontvoerd. Over deze ontvoering en de reacties daarop legde verzoeker overigens vreemde verklaringen af, die evenzeer ertoe leiden dat aan de tewerkstelling van zijn vader en aan diens ontvoering geen geloof kan worden gehecht. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“*Zo stelt u dat uw vader ontvoerd werd in uw dorp, u weet echter niet waar in uw dorp hij ontvoerd werd (CGVS, p. 26). U stelt dat er geen onderzoek gebeurde naar zijn verdwijning en dat er eveneens geen enkele reactie van zijn werk kwam (CGVS, p. 26). Aangezien uw vader een medewerker was van de overheid, is het weinig aannemelijk dat er geen enkele reactie van zijn werkgever kwam op zijn ontvoering (CGVS, p. 26-27).*”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Bovendien heeft verzoeker niet duidelijk gemaakt waarom de taliban hem persoonlijk zou viseren. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"U verklaart dat ze meer mensen wilden rekruteren en dat u daarom benaderd werd. Er wordt u nog tweemaal gevraagd waarom de taliban u precies wilden rekruteren, u verklaart louter dat de taliban mensen hersenspoelen en ze mensen willen misbruiken (CGVS, p. 28-29). Dergelijke verklaringen over uw rekrutering zijn maar weinig overtuigend. Uit informatie blijkt immers ook dat de taliban voldoende vrijwilligers, al dan niet in overleg met de lokale gemeenschap, heeft. Dit gebeurt omwille van werkloosheid, geldnood, beveiliging tegen andere gewapende milities, ideologische overtuiging enzovoort. Gedwongen rekrutering kan gebeuren in gebieden waarin de taliban meer manschappen nodig heeft, maar dit gebeurt uitzonderlijk. De manier waarop u dit omschrijft, een dorpeling die u hier tweemaal over aanspreekt, houdt maar weinig steek (CGVS, p. 23-24). Ongeveer een jaar na uw vertrek kreeg uw familie thuis een dreigbrief waarin de taliban om de uitlevering van u en uw broer T. (...) vragen (CGVS, p. 28, document 4 in de groene map). Uw familie kende geen andere bedreigingen of problemen na jullie vertrek (CGVS, p. 28). Het is opmerkelijk dat de taliban u eerder zouden hebben geïdendeerd maar dat zij sinds uw vertrek u slechts eenmaal via een brief zouden hebben geïdendeerd. Er wordt eveneens opgemerkt dat uw oudere broer B. (...) niet werd aangesproken door de taliban. U verklaart dat dit niet gebeurde omdat hij in de stad studeerde (CGVS, p. 28). U bevestigt dat B. (...) geen problemen kende in de stad. Gevraagd waarom u dan niet met uw broer mee naar de stad ging, verklaart u louter dat de taliban u overal achtervolgen, waar u ook gaat in de stad (CGVS, p. 28). Bovendien verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u thuis dreigbrieven heeft ontvangen omwille van het werk van uw vader en uw broer (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zegt u hier echter niets over. U legt enkel een dreigbrief voor die pas na uw vertrek verstuurd is. In deze dreigbrief wordt echter niets gezegd over het werk van uw vader (CGVS, p. 27-28, document 4 in de groene map). Dergelijke tegenstrijdigheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

De passage die verzoeker in het eerste middel van het verzoekschrift aanhaalt over gedwongen rekrutering in Afghanistan doet geen afbreuk aan de voorgaande motieven. In de bestreden beslissing wordt overigens nergens gemotiveerd dat de taliban in het district Surkhrod niet overgaat tot rekrutering, doch wel dat verzoekers verklaringen over zijn rekrutering, gelet op de wijze waarop hij de rekrutering omschrijft en de tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen over de dreigbrieven die hij zou hebben ontvangen, maar weinig overtuigend zijn. De omstandigheid dat verzoeker op een rekruteerbare leeftijd was gekomen en niet naar school ging, doet hieraan geen afbreuk. Waar verzoeker nog stelt dat zijn oudere broer niet werd geïdendeerd omdat deze studeerde aan de universiteit in Jalalabad, beperkt hij zich tot een herhaling van zijn verklaringen op het CGVS, doch hij slaagt er niet in te verklaren waarom hij dan wel overal, waar hij ook gaat in de stad, zou worden achtervolgd door de taliban (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 24 april 2018, p. 28). Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat de taliban hem persoonlijk viseert, verwijst hij niet dienstig naar informatie over de repercussies indien geïdendeerde personen weigeren mee te werken met de taliban.

Voorts merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de arrestatie van zijn broer J.:

"Zo stelt u op de DVZ dat uw broer de politie verwittigde nadat u werd aangesproken door J. (...). U verklaart dat de politie hem arresteerde, maar dat ze niets bij hem hebben gevonden en hij vervolgens werd vrijgelaten (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter dat het uw broer en zijn collega's waren die J. (...) gearresteerd hebben en hem meenamen naar hun werkplaats (CGVS, p. 24-25). Na de vrijlating van J. (...) werd uw broer telefonisch bedreigd door Q. M. (...) van de taliban (CGVS, p. 25). Uw broer reageerde louter door te zeggen dat hij niet wilde stoppen met zijn werk. Hij bleef verder werken en deed verder niets tegen deze bedreigingen, wat weinig waarschijnlijk is (CGVS, p. 25, 27)."

In zoverre verzoeker hekelt dat hij tijdens het gehoor op het CGVS niet geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, wordt verwezen naar de toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Hierin staat het volgende:

"Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd." (Verslag aan de Koning, BS 3 september 2010, p. 56347).

Aldus voorziet het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geen sanctie in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. Evenmin kan in de door verzoeker geschonden geachte bepalingen en beginselen een dergelijke sanctie voor zulke situaties worden gelezen. Bovendien heeft verzoeker de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de in de bestreden beslissing aangehaalde

tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, maar overtuigt hij *in casu* niet. Waar hij alludeert op een foutieve toevoeging door de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), wijst de Raad erop dat indien verzoeker problemen met tolken of taal heeft ondervonden, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker op de DVZ de vragenlijst van het CGVS na voorlezing ervan in het Pashtou aanvaard en ondertekend heeft ter bevestiging dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (adm. doss., stuk 13, vragenlijst CGVS). Ook bij aanvang van het gehoor op het CGVS heeft verzoeker geen enkele opmerking gemaakt van eventuele toevoegingen bij zijn verklaringen bij de DVZ (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 24 april 2018).

Waar verzoeker het niet zo vreemd acht dat zijn broer T. na de mondelinge bedreigingen van Q. M. weigerde te stoppen met werken omdat hij geëngageerd was om de taliban te bestrijden, gaat hij eraan voorbij dat het in de bestreden beslissing niet alleen weinig waarschijnlijk werd geacht dat zijn broer verder bleef werken, doch ook dat hij verder niets deed tegen deze mondelinge bedreigingen, wat ook de Raad weinig waarschijnlijk acht voor iemand die bij de speciale eenheid voor de Amerikanen zou werken en geëngageerd zou zijn om de taliban te bestrijden.

Voorts legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de verdwijning van zijn oudste broer. Op de DVZ verklaarde hij immers dat zijn broer T. op de luchthaven van Nangarhar werkt en weinig naar huis komt (adm. doss., stuk 12, Verklaring DVZ, p. 7, nr. 17), daar waar hij op het CGVS verklaarde dat zijn oudste broer vermist is (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 24 april 2018, p. 26). Dat verzoeker wel coherent was in zijn verklaringen dat hij geen contact heeft met zijn broer, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Voorts legde verzoeker vage en ontwijkende verklaringen af over de verdwijning van zijn oudste broer. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Eerst zegt u louter: ‘hij is verdwenen en heeft geen contact met de familie’ (CGVS, p. 26). Gevraagd sinds wanneer hij vermist is zegt u dat u naar Turkije ging, dat u zijn nummer verloren bent en dat er geen contact was, wat opnieuw geen enkele duidelijkheid verschaft (CGVS, p. 27). Gevraagd wat uw moeder u over uw broer vertelde zegt u, opnieuw zonder concrete informatie te geven over zijn verdwijning: ‘ze zei me, je oom, hij zocht voor je vader en je broer en mensen zeiden hem, incidenten gebeuren er veel’ (CGVS, p. 27). Nogmaals gevraagd wat er precies met uw broer op de luchthaven gebeurd is blijft u ontwijkend antwoorden en zegt u louter dat u geen contact heeft met hem en dat hij in Afghanistan belde op de gsm van uw familie en van uw oom (CGVS, p. 27).”

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij stelt dat hij niet meer informatie heeft dan het feit dat zijn broer verdwenen is. Dat hij – zelfs bij benadering – niet kan zeggen sinds wanneer zijn broer vermist is, acht de Raad ongeloofwaardig. Voorts kon verzoeker op het CGVS zeggen dat hij niet meer informatie over deze verdwijning had, doch opteerde hij ervoor om vage en ontwijkende antwoorden aan te reiken op de aan hem gestelde vragen, wat verder doet twijfelen aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 15, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover terecht als volgt:

“De door u voorgelegde taskara, taskara van uw vader en taskara van uw broer staven enkel uw verklaringen omtrent uw identiteit. Met betrekking tot de elf foto's dient er opgemerkt te worden dat er aan privé-foto's evenmin enige bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Met betrekking tot de dreigbrief, de twee certificaten van het werk van uw vader en de kopieën van twee badges van het werk van uw broer wordt er opgemerkt dat dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus ‘Afghanistan – Corruptie en documentenfraude’) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De enveloppe toont louter aan dat u post heeft ontvangen uit Afghanistan.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden toegestaan.

Verzoeker laat ten slotte in het eerste middel nog gelden dat de objectiviteit en de betrouwbaarheid van de commissaris-generaal ter discussie staan. Hij verwijst hierbij naar een persbericht over het standpunt van de Liga voor Mensenrechten en *“La Lignes des Droits de l'Homme”* over de zogenaamde *“Soedan-files”* in Apache. In zoverre het onderzoek waarnaar in dit persbericht wordt verwezen als objectief en betrouwbaar kan worden beschouwd, wordt er evenwel op gewezen dat in dit persbericht geen enkel concreet element wordt aangehaald waaruit onbetwistbaar blijkt dat het CGVS geen objectief en onafhankelijk onderzoek zou hebben gevoerd naar de gerepatrieerde Soedanezen. Bovendien – en ten overvloede – wijst de Raad er nog op dat, zo er al gebreken zouden zijn geweest in dat specifieke door het CGVS gevoerde onderzoek, dit niets zegt over het concrete onderzoek dat werd gevoerd naar het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming. Verzoeker laat *in casu* na om *in concreto* aan te tonen dat er in zijn zaak sprake zou zijn van manipulatie(s) en dat er in zijn nadeel bepaalde zaken naar voren werden geschoven en andere zaken verzwegen werden. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat de commissaris-generaal aan *“sfeerschepperij”* doet en dat de motieven van de bestreden beslissing niet gesteund worden door de feiten in het dossier.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de actuele informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in het district Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de

beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berm bommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de

conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 13 november 2018 aangebrachte EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018 en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 10).

In tegenstelling tot wat verzoeker in het tweede middel tracht voor te houden, blijkt uit de door hem aangehaalde passage uit het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018 niet dat de actuele veiligheidssituatie voor burgers in zijn regio van herkomst dermate ernstig is dat de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico inhoudt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt evenmin uit de nieuwsberichten en het rapport van OCHA van april 2018. Deze informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie in het rechtsplegingsdossier, waaruit weliswaar blijkt dat er door de aard van het gebruikte geweld ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden, doch dat de impact van de doelgerichte aanslagen niet van die aard is dat het inwoners van Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, dat Surkhrod een toevluchtsoord blijkt te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten en dat er in het district Surkhrod geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Verzoeker brengt dan ook geen informatie bij die van aard is om aan te tonen dat de door verwerende partij aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er in het district Surkhrod actueel sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan met de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN